

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/756/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5614202574
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Burik
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5614202574.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jána Burika a členov senátu JUDr. Jany Kotrčovej a JUDr. Ladislava Mejstříka, v právnej veci navrhovateľa PRIVATdebt s.r.o., so sídlom Železničná 4/A, Hlohovec, IČO: 45 322 571, zastúpeného JUDr. Vladimírom Sidorom, advokátom so sídlom v Q., X. Y. X proti odporcovi C. S., nar. X. X. XXXX, bytom N. T. XXX, v konaní o zaplatenie 3 498,92 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu v Liptovskom Mikuláši, č.k. 4C/105/2014-49 zo dňa 22. 7. 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresný súd v Liptovskom Mikuláši zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal voči odporcovi uhradenia sumy 3 498,92 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,75 % ročne od 21. 2. 2013.

Svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 101, § 103 Občianskeho zákonníka, keď prihliadol na vznesenú námietku premlčania zo strany odporcu. Trojročná premlčacia doba na uplatnenie nároku začala plynúť po odstúpení pôvodného veriteľa zo dňa 2. 6. 2009, pričom návrh na súd bol podaný až 20. 3. 2014, t.j. po uplynutí premlčacej doby. Odporca dňa 3. 1. 2013 uzavrel s navrhovateľom dohodu o uznaní záväzku, v ktorej prehlásil odporca, že má vedomosť o premlčaní a jeho následkoch, ale súd i napriek tomu dospel k záveru, že takáto dohoda je neplatným právnym úkonom pre jeho rozpor s dobrými mravmi. Navrhovateľ inicioval uzavretie dohody a dal odporcovi podpísať ním vopred pripravený formulár, kde okrem dvojstranného právneho úkonu vo forme dohody o splátkach vložil aj jednostranný právny úkon uznania záväzku s úmyslom zlepšiť si svoju pozíciu pri vymáhaní dlhu. Jedná sa o nekalú obchodnú praktiku, ktorá nemôže požívať podľa názoru prvostupňového súdu právnu ochranu.

Pri rozhodovaní o trovách konania súd vychádzal z ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a nepriznal odporcovi ako úspešnému účastníkovi náhradu trov konania, keďže tento si trovy neuplatnil.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie prostredníctvom svojho právneho zástupcu, v zákonom stanovenej lehote, navrhovateľ. Žiadal napadnutý rozsudok prvostupňového súdu zmeniť, jeho návrhu v celom rozsahu vyhovieť alternatívne zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie dôvodiac tým, že medzi účastníkmi bola zákonným spôsobom uzatvorená dohoda o uznaní dlhu, a to stručne, jednoducho a nie sú v nej skryté žiadne ustanovenia na rozdiel od konaní, na ktoré poukazuje prvostupňový súd v dôvodoch svojho rozhodnutia. Aj keď si je vedomý, že v rámci spotrebiteľských

vzťahov je potrebné zo strany súdu mnohokrát postupovať tak, že sú výraznejším spôsobom chránené práva spotrebiteľa, súd by ale nemal v rámci svojej rozhodovacej činnosti ako nezávislý orgán, ktorý má rozhodovať nestranne, uplatňovať ochranu práv jedného subjektu, zvlášť v prípade ak je zrejmé, že ide o jednoznačný subjekt, ktorý svojím konaním postupuje neoprávnene a spôsobuje vedome škodu druhému subjektu. V prejednávanej veci to bol odporca, ktorý porušil svoje povinnosti, postupoval nezákonne, a preto by nemal požívať ochranu. Akýkoľvek úkon vykonaný zo strany spotrebiteľa by pri výklade ako ho formuloval prvostupňový súd, bolo možné považovať za neplatný.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v rozsahu mu danom ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a postupom bez nariadenia pojednávania (§ 214 O.s.p.) rozhodnutie prvostupňového súdu podľa ust. § 219 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

Pokiaľ išlo o skutkové zistenia, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne posúdenie veci, v tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (§ 219 ods. 2 O.s.p.), keďže ani zo strany navrhovateľa v priebehu odvolacieho konania neboli tvrdené také skutočnosti, s ktorými by sa nevyporiadal prvostupňový súd v dôvodoch svojho rozhodnutia.

Tak ako to napokon správne konštatuje i prvostupňový súd v dôvodoch svojho rozhodnutia, z tzv. formulárovej zmluvy o uzavretí splátkového kalendára, ktorej súčasťou bola i dohoda o uznaní záväzku a rozhodcovská doložka, nemohol mať odporca vedomosť o premlčaní nároku navrhovateľa, keďže táto skutočnosť nie je uvedená v odseku „uznanie dlhu“, ale je spomenutá len jednou vetou potom čo mala byť medzi účastníkmi dohodnutá výška splátok (bod 3.1, táto skutočnosť napokon vyplynula i z následného správania odporcu, keď na pojednávaní pred súdom využil svoje právo a vzniesol námietku premlčania), a preto ani odvolaciemu súdu neprislúchalo vyhodnotiť vykonané dokazovanie inak, než ho vyhodnotil súd prvého stupňa v dôvodoch napadnutého rozhodnutia.

Ak navrhovateľ v ďalšom poukazoval na to, že to bol práve odporca, ktorý svojím konaním porušil zmluvné povinnosti, tu je potrebné zdôrazniť, že pri úprave premlčania nároku zákonná úprava vychádza vždy z porušenia povinnosti jednej z procesných strán (pri premlčaní predpokladá existenciu nároku), ale na druhej strane dáva oprávnenej strane dostatočný časový priestor na uplatnenie svojich nárokov (v tomto prípade 3 roky), čo je i v záujme zachovania právnej istoty v občianskoprávných vzťahoch.

O trovách odvolacieho konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. s použitím ust. § 224 ods. 1 O.s.p. a nepriznal odporcovi náhradu trov odvolacieho konania, aj keď mal v odvolacom konaní úspech, lebo si žiadne trovy neuplatnil.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** j e **p r í p u s t n é**.